slova »za účelem rozšíření«. Není ale ze zákona našeho zcela jasno, že obmezil-li se dovoz padělků na menší množství, sluší užiti odst. 3. § 1. Neboť odstavec třetí praví: »Obmezilo-li se padělání na málo padělků menší ceny...«, již z toho, že zákon mluví o padělání (tedy o výrobě padělků) i dalšího ustanovení tohoto odstavce (»...nebylo-li příčinou tohoto obmezení, že byl pachatel přistižen nebo — byl-li padělek zhotoven jen způsobem...«) plyne, že zákon má na mysli padělatele a jeho pomocníky, nikoliv toho, jenž bez dorozumění s pachatelem (t. j. padělatelem aneb osobou jinak na činu zúčastněnou) padělané peníze k tomu konci (scil. za účelem udávání za pravé v tuzemsku) z ciziny do území Československé republiky dopraví.

Slovné znění mluví proti tomu užiti odst. 3. § 1.; ovšem bylo by to ustanovení kruté, avšak zdá se, že ustanovení o skutkové podstatě dopravní padělků z ciziny je pozdější vložkou (tomu nasvědčuje i nepřesný výraz »k tomu konci« a gramatikálně nepřesná stylisace prvé věty § 1) a že opomenuto bylo vyměřiti nižší sazbu pro menší množství dopravených padělků.

Je na pováženou takovou mezeru vyplňovati interpretací, neboť skutkové podstaty i sazby trestní musí býti jasny. Trestní zákon z roku 1852 skutkovou podstatu dopravování padělků z ciziny nezná, novější zákony však právem kladou ji na roveň skutkové podstatě padělání (tento moment zdůvodní snad užití i odst. 3. § 1 při dopravě menšího množství).

Podrobné předpisy o padělání peněz má zvláště anglické právo trestní (Liszt: Strafgesetzgebung der Gegenwart I. sv. str. 673 násl.); snad by se doporučovalo, kdyby nám odborník dle anglických pramenů vyložil ustanovení trestního práva anglického o tomto deliktu i praxi anglickou. Zkušenosti tam získané budou jistě poučny. My, praktičtí právníci, vzdáleni pramenů, jsme příliš odkázáni na německou vědu a německé pomůcky o cizozemské vědě a praxi, měla by se u nás více pěstovati bibliografie, zvláště i slovanského práva a mělo by se vůbec více referovati o mimoněmecké literatuře.

---

# DENNÍK.

**O udílení milosti a jeho vlivu na právo** uvažuje se v právnických časopisech v poslední době velice živě. Příčinu k tomu zavdávají časté případy udělování milostí, jež nejsou v plném souhlase s účelem této instituce právní. »Účelem práva milosti je zájem vyšší spravedlnosti, zřetel ku potřebám života« (Pr u š á k, Právo trestní str. 235). Zatím však ve velmi četných případech stává se toto výjimečné právo prostředkem politických stran, jež jsou právě u vesla. Je nepochybno, že takovéto zneužívání práva milosti je největším ohrožením úcty a vážnosti k právu a ničením autority soudů. Na zjevy takové stěžuje si Leeb v »Deutsche Richter-Zeitung« 1920 (seš. 15/16) slovy: »Působnost soudů pozbývá moci, jde-li amnestie za amnestií. Věčná hra milosti s právem ničí vážnost soudů a úctu před právem. Politiky máme příliš mnoho, právního cítění příliš málo.« A podobně píše »Deutsche Juristen-Zeitung« (1920, str. 692):

»Je pochopitelno, že udělení milosti vůdcům velezrady není možno, nemá-li se nejistota v životě politickém ještě sesilovati. Každá amnestie, i když je míněna sebe lépe, dráždí přece opět k novým činům. Neboť počítá se vždy více s beztrestností.« A v tom vězí pro stát ohromné nebezpečí. V jeho nejvlastnějším zájmu je, aby zákony, jež si dá, byly také vždy, každým, bezpodmínečně a bez vnitřních výhrad plněny. Náš Komenský vystihuje věc plně, když praví: »Spása obce záleží v zákonech, ale ovšem zákony, jakkoli dobré, bez vykladatele jsou němé, bez vykonavatele mrtvé.« A mrtvý zákon usmrcuje nutně i stát!

**Ženy v povolání právnickém.** Rovnoprávnost žen s muži, v moderních státech theoreticky uznávaná, domáhá se i v povolání právnickém praktických důsledků, jež ovšem mnohdy znamenají a předpokládají úplnou změnu příslušných předpisů právních. Ale nebude patrně vyhnutí, neboť je-li ženám možno studovati práva na universitách, nutno jim přiznati i praktická povolání, v nichž by mohly svých vědomostí zužitkovati. Postup, jakým se šíří okruh působnosti ženy-právníka, nebude asi, jak se zdá, všude stejný. V Italii podle král. dekr. z 4. ledna 1920 a zák. ze 17. července 1919 (Gazz.-Uffic. č. 172) žena smí býti rozhodčím, právním zástupcem i notářem a má přístup ke všem veřejným úřadům kromě soudů a oněch úřadů, jež předpokládají výkon politické moci nebo se vztahují na vojenskou obranu státu. Mnohem opatrněji upravují věc v Prusku. Právní výbor pruského zem. shromáždění se usnesl na tom, aby sice byly ženy připuštěny k přípravné službě právnické i k druhé juristické zkoušce, ale neopominul připamatovati, že tím ženy »nenabývají úředního postavení referendářů nebo assesorů«. Ovšem prý je toto vyloučení žen jen prozatímní, poněvadž není radno v nynější neklidné revoluční době uváděti v soudnictví nové živly. Návrh, aby mohly býti ženy soudci, advokáty a státními zástupci byl zamítnut.

U nás stane se otázka aktuelní za rok, kdy prvé ženy stanou se absolventkami práv. Jinak jsou u nás již podle zák. z 23. května 1919, č. 278 sb. z. a n., ženy připuštěny jako porotci a je předepsáno, že jak v seznamu hlavním tak doplňovacím musí býti aspoň jedna třetina žen. Není tudíž vyloučeno ani, aby v lavici porotců měly ženy i většinu, po případě, aby tato lavice byla obsazena samými ženami. Také k soudům lichevním podle zák. ze 17. října 1919, č. 567 sb. z. a n., mají býti přibrány jako přísedící ženy ze skupiny dělnické a osob s pevným platem (po dvou). Stejně působí již ženy z těchto skupin (po jedné) při lido-